

N° 1

BRIEF VAN LEONIE
ONNO VAN GELDER JR

kortnovelle

Inkijkexemplaar

BRIEF VAN LEONIE
ONNO VAN GELDER JR

© 2019 Onno van Gelder Jr.

Alle recht voorbehouden

© 2019 Ambilicious, uitgever van verhalen

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Ambilicious Studio / Probeeld

Foto omslag: beeldarchief 'De Plate' te Oostende

Vormgeving binnenwerk: Ambilicious Studio

Foto binnenwerk: Onno van Gelder jr.

Taalkundige redactie: Mieke Hulsebosch

Eindredactie: Inanna van den Berg

ISBN 978 94 92551 55 9

NUR 301

www.ambilicious.nl

BRIEF VAN LEONIE
ONNO VAN GELDER JR

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

‘Brief van Leonie’ is een monoloog, geschreven en gespeeld door Onno van Gelder jr. in opdracht van Dienst Cultuur Oostende ter gelegenheid van het slotevenement van de culturele herdenking van Wereld Oorlog I.

De première vond plaats op 10 november 2018 in Cc De Grote Post Oostende. Gasten waren o.a. zanger Willem Vermandere, professor Luc De Vos en de band Kotjesvolk. Ook poëzie en verschillende uitvoeringen van de Last Post kwamen aan bod. Reinout Vandepitte bespeelde een authentieke doedelzak uit 1910 en leidde ‘Brief van Leonie’ muzikaal in. Journaliste Ann De Bie praatte de avond aaneen.

De auteur heeft de gesproken woorden integraal ongewijzigd behouden maar voegde beschrijvende delen toe om het de lezer aangenamer te maken. Ook omdat die niet beschikt over het omringende kader van het theater en voorstelling waar beelden vaak evenveel of meer zeggen dan woorden.

Oostende, eind augustus 1928.

Hôtel de la Couronne gelegen aan de Vindictive-
laan tussen de Kapellestraat en de Christinastraat.
Theo Vanbockstael bewoont een ruime kamer op
de tweede verdieping. Vlakbij zijn kamerdeur
staat sedert zijn intrek een kleine reiskoffer, altijd
vertrekkensklaar.

Het raam van de kamer staat wijd open maar
brengt geen verfrissing. Het is windstil en
broeierig heet.

Theo zit aan een rond tafeltje en heeft zicht op
de dokken, het station rechtover het hotel en
wat verder aan het laatste dok op het gebouw
'Panorama van den Yzer'.

Uit de tuit van een zilveren theekan stijgt de
damp van het zwarte brouwsel op. Het porse-
leinen kopje met rozenmotief is nog leeg. Naast
de suikerpot staat een ovalen schaal met enkele
nog lauwe koekjes.

Gustaaf, de bediende van het hotel die hem
bijna iedere namiddag zijn thee brengt, neemt
de kleren voor de stomerij van het bed en wacht
tot Theo hem laat gaan.

Theo, in linnen zomerkostuum en wit katoenen hemd, heeft een besluiteloze blik. Zijn ogen glijden eerst links dan rechts. Hij beweegt bijna niet. Enkel de wriemelende vingers van zijn handen die op zijn schoot liggen, verraden enige zenuwachtigheid.

Rusteloosheid. Vermoeidheid vanwege het lange opkroppen.

Hij haalt een opengemaakte omslag uit zijn binnenzak en vouwt na een haast onmerkbare aarzeling de brief open.

Voor het eerst sedert bijna tien jaar doet Theo zijn verhaal.

Teper, 17 augustus 1928.

Geachte Theo,

Gelieve mij niet kwalijk te nemen dat ik in de aanhef van dit schrijven U bij de voornaam noem. Na het lezen van deze brief, geschreven uit grote bezorgdheid, zult U mij die vrijpostigheid wel vergeven.

Mijn hart ging wild tekeer, de dag waarop ik mijn man ging ophalen. Het voelde als de avond dat hij mijn ouders kwam vragen of wij mochten huwen. Verwachtingsvol, hoopvol, maar toch ook schrik voor wat komen zou. De oorlog had zo eindeloos geleken.

Met veel moeite baande ik mij een weg door de menigte in de stationshal en ik voelde hoe mager iedereen wel was. Na vele jaren van schaarste waren hun overjassen tot op de draad versleten. Niet de Pruisen. Hun pensen waren goed gevuld met bloedworst.

Het was op de toppen van mijn tenen, steunend tegen de deur die toegang gaf tot de sporen, dat ik U en mijn echtgenoot, aan het einde van de overkapping zag staan. Afscheidnemend, in een wel haast verstikkende omarming.

Ik snakke naar adem.